

traadte, skal jeg lade være usagt, men er det Tilfældet, maa vi jo selv bære Skylden for dem. Forslaget kom op til Lands-tinget i Samlingen 1896—97, men paa en af Sessionens allersidste Dage, og i Lands-tinget skred man derfor heller ikke til nogen som helst videre Behandling eller Afstemning om Sagen.

Naar der nu skal være nogen Sammenhæng i dette høje Tings Stilling til dette Lovforslag, maa det nærmest være Opgaven at sammenligne Forslaget, som det nu er forelagt af Ministeren og ændret af det andet Ting, med det Forslag, som Landstinget sidst vedtog herom, nemlig det af Kultusminister Bardenfleth i 1894—95 fremsatte og uforandret vedtagne Forslag. En saadan Sammenligning fører mig til for mit Vedkommende at tilraade det høje Ting at gøre det samme, som det gjorde i Samlingen 1894—95, nemlig at tiltræde Forslaget i alt væsentligt uforandret. Naar jeg siger i alt væsentligt uforandret, betyder det i Virkeligheden uforandret, bortset fra den rent formelle Ændring, den højtærede Minister nylig stillede i Udsigt. Ved Sammenligningen mellem det tidligere og det nuværende Forslag skal jeg ikke dvæle ved, hvad jeg vil kalde blotte Redaktionsændringer, der i sin Tid ere vedtagne af Folketinget og optagne af Ministeren, og som kun kunne antages at være Forbedringer. Jeg skal kun dvæle ved de egentlige Realitetsændringer, der have fundet Sted. Det er ikke saare mange, og jeg skal tilføje, at skønt jeg ikke synes om de allerfleste af dem, ere de dog paa den anden Side af den Beskaffenhed, at de ikke bør være en Hindring for Lovforslagets Gennemførelse i dets Helhed. De fleste af disse Ændringer gaa ud paa at indskrænke Forfatter- og Kunstnerretten mere, end jeg finder rigtigt, og ud over, hvad der maa anses for normalt. Allerførst skal jeg om- tale, at der i § 2 staar, at Komponister ikke med Hensyn til Danse, Sange eller enkelte mindre Stykker, udtagne af deres Arbejder, skulle, hvad den offentlige Ud- førelse af saadanne angaar, have den samme Beskyttelse, som de have med Hen- syn til større Kompositioner. Dette er en Indskrænkning i Komponisternes normale Ret, men dog vistnok ikke af den Betyd- ning, at der er Grund til at gøre Op- hævelser over den. Jeg ved heller ikke, at der fra Komponisterne eller deres Re- præsentanters Side er gjort nogen Ind- sigelse herimod. I § 8 er der en anden Ændring, idet man nemlig der fra Ene-

retten har undtaget og altsaa tilladt Gen- givelser af Udtalelser ved offentlige poli- tiske, folkeoplysende og lignende Møder. Dette Udtryk „folkeoplysende“ er nyt, og det kan forstaas paa en saadan Maade, at det kan blive farligt for Forfatterne. Jeg vil haabe, at Anvendelsen af Bestemmelsen ikke vil forme sig paa den Maade, at f. Eks. de saakaldte Folkeuniversitetsfore- læsninger gaa ind derunder. Ellers vilde Sagen kunne blive ret betænkelig.

I § 13 er der ogsaa gjort nogle Til- føjelser, der indeholde en Begrænsning af Eneretten. De gaa ud paa, at Anmeldelser og kortfattede Referater ere ikke at anse for Indgreb i denne. Dette Forslag blev oprindeligt i en endnu videregaaende Skik- kelse vedtaget af Folketinget, men er her optaget i en væsentlig mildnet Form, hvad der gør, at man vist kan slaa sig til Ro ved det. Reglen gælder nemlig kun mere kortfattede Referater, og det skal afgøres ved Domstolenes Skøn, om Referatet er kortfattet eller ikke. Derved er det ude- lukket, at de stenografiske Referater kunne komme med, hvad der jo kunde medføre en fuldstændig Eludering af Forfatternes Ret. Jeg ser ogsaa af Forfatterforenings Skrivelse til Ministeriet, der findes trykt som Bilag til det foreliggende Lovforslag, at denne Forenings Bestyrelse finder sig beroliget ved Indskrænkningen til „kort- fattede Referater“, og naar de rette ved- kommende gøre det, tror jeg, at vi kunne gøre det samme. Straks efter i § 14 findes der en anden Ændring, der imidler- tid er gunstig for Forfatterne, idet nemlig den Optagelse af enkelte Stykker i Læse- bøger og Skolebøger, som ikke skal be- tragtes som Krænkelse af Eneretten, nu er indskrænket netop til Læsebøger og Skolebøger, medens Sangbøger og lignende Samlinger ikke ere medtagne. Forfatter- Foreningen gør opmærksom paa, at hvis man medtager Sangbøger og den Slags Samlinger, kan det føre til en fuldstændig Udplyndring af Digtsamlinger. Det er altsaa meget anerkendelsesværdigt, at For- slaget har indskrænket den Adgang til Op- tagelse af enkelte Stykker, som ikke skal betragtes som en Krænkelse, til Læsebøger og Skolebøger. Herved kan man ikke alene føle sig beroliget, men tilfredsstillet. At Tidsgrænsen er nedsat fra 10 Aar til 2 Aar, anser jeg ikke for at have praktisk Betydning, og jeg skal derfor ikke dvæle derved.

I § 15 er der, som ogsaa den højt- ærede Minister berørte, sket en Udvidelse af Forfatternes Beskyttelse, idet man ved